

bambôok

# Splnené pránie



Barbara O' Connor



# Splnené práhanie



Barbara O'Connor

Barbara O' Connor  
Splnené pranie

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook  
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1  
www.grada.sk  
Tel.: +421 2 556 451 89  
ako svoju 120. publikáciu.

Z anglického originálu *Wish* vydaného vydavateľstvom Macmillan Publishing Group, LLC. v roku 2016,  
preložila do slovenčiny Viera Hocková.  
Jazyková redakcia Anetta Letková  
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová  
Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová  
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Vydanie 1., 2022  
Počet strán 240  
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

WISH  
Copyright © 2016 by Barbara O'Connor  
Published by arrangement with Farrar Straus Giroux Books for Young Readers,  
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.  
All rights reserved.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022  
Translation © Viera Hocková, 2022

**Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy**  
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-339-8 (ePub)  
ISBN 978-80-8090-338-1 (pdf)  
ISBN 978-80-8090-337-4 (print)

Pre Moniku,  
moju ozajstnú priateľku







# 1.

Hľadala som na dotazník na mojej lavici.

Dotazník s názvom *Predstav sa*.

Celkom navrch pani Willibeyová napísala *Charlemagne Reeseová*.

Preškrtila som Charlemagne veľkým krížikom a napísala *Charlie*.

Volám sa Charlie. *Charlemagne* je hlúpe meno pre dievča a mame som to povedala už hádam miliónkrát.

Poobzerala som sa dookola po všetkých tých deťoch hlúpych dedinčanov, ktoré do zošitov počítali úlohy z matematiky.

Moja najlepšia kamarátka Alvina mi povedala, že to budú dedinské deti.

„Budeš to v Colby neznášať,“ tvrdila. „Sú tam len červenkasté poľné cesty a samé dedinské deti.“

Prehodila si zamatové kučery cez plece a dodala: „Stavím sa, že jedia veвериčky.“

Hodila som očkom po obedových škatuľkách pod lavicami okolo mňa a rozmýšľala, či je v niektorej z nich chlieb s veвериčkou.

Pohľad mi padol späť na dotazník predom mnou. Mala som ho celý vyplniť, aby sa moja nová učiteľka o mne niečo dozvedela.

Do kolónky *Opíš svoju rodinu* som napísala *zlá*.  
*Aký je tvoj obľúbený predmet?* Žiadny.

*Vymenuj tri činnosti, ktorým sa rada venuješ.*  
Futbal, balet a bitky.

Dve z nich boli lož, jedna však bola pravdivá.  
Naozaj sa rada bijem.

Moja sestra Jackie zdedila otcove uhľovočierne vlasy a ja som zdedila jeho dočervena rozpálenú povahu. Ak by som dostala cent za každé počutie hlášky: „jablko nepadá ďaleko od stromu“, bola by som boháčka. Ocino sa bije tak často, že ho každý volá Bitkár. A vlastne práve teraz, kým ja trčím tu v Colby v Severnej Karolíne, obklopená deťmi hlúpych dedinčanov, starý dobrý Bitkár je pre svoju záľubu v bitkách zase raz vo väznici v Raleighu.

A aj bez krištáľovej gule je mi jasné, že práve teraz, uprostred bieleho dňa, mama leží v našom



dome v Raleighu v posteli so zatiahnutými závesmi a s prázdnyimi plechovkami od sódovky na nočnom stolíku. Zostane v posteli celý deň. Ak by som bola doma, vôbec by ju nezaujímal, či pôjdem do školy, alebo zostanem na gauči pozerat' televíziu a na obed budem vyjedať sladkosti.

„To však zďaleka nie je všetko,“ povedala tá pani zo sociálky, keď vychrlila zoznam dôvodov, prečo ma posielajú do tohto zapadákov, aby som žila s dvoma ľuďmi, ktorých vôbec nepoznám. „Je lepšie zostať u príbuzných,“ poznamenala. „Gus a Bertha sú tvoji príbuzní.“

„Akí príbuzní?“ opýtala som sa.

Vysvetlila mi, že Bertha je mamina sestra a Gus je jej manžel. Povedala, že nemajú žiadne deti a s radosťou sa o mňa postarajú.

„Prečo teda Jackie môže zostať u Carol Lee?“ spýtala som sa už hádam milióny raz. Carol Lee je Jackiina najlepšia kamarátka. Býva v prepychovom tehlovom dome s bazénom. Jej mama vstáva z postele každé ráno a jej otca nikto nevolá Bitkár.

Tá pani mi znovu zopakovala, že Jackie je už prakticky dospelá a o niekoľko mesiacov skončí strednú školu.

Keď som sa ohradila, že som predsa piatačka a tiež už nie som malá, povzdychla si, falošne sa usmiala a podotkla: „Charlie, musíš chvíľu bývať s Gusom a Berthou.“

*Nikdy som tých ľudí ani nevidela a teraz som mala u nich bývať?* Keď som sa opýtala, ako dlho musím s nimi zostať, skonštatovala, že kým sa veci upokoja a mama sa znovu postaví na nohy.

*Aké ťažké už len môže byť postaviť sa na nohy?* nechápala som.

„Potrebuješ stabilné rodinné prostredie,“ oznámila mi. Vedela som však, že tým myslela: „Potrebuješ rodinu, ktorá nie je taká rozpadnutá ako tá tvoja.“

Aj napriek tomu som však fňukala a protestovala a fňukala a protestovala, ale aj tak som tu v Colby v Severnej Karolíne a uprene sa dívam na dotazník, v ktorom sa mám predstaviť.

„Máš to hotové, Charlemagne?“ zjavila sa zrazu vedľa mňa pani Willibeyová.

„Volám sa Charlie,“ opravila som ju a vpredu akýsi chalan s masnými vlasmi vyprskol do smiechu. Škaredo som naňho zagánila, až kým nestíchol a neočervenel.

Podala som pani Willibeyovej ten papier

a sledovala, ako jej pri jeho čítaní behajú oči tam a späť. Na krku sa jej objavili červené fľaky a zašklbalo jej kútikmi úst. Ani sa na mňa nepozrela, iba odpochoďovala späť dopredu triedy a pustila papier na svoj stôl ako horúci zemiak.

Zosunula som sa nižšie na stoličke a utrela si spotené dlane do krátkych nohavíc. Bol ešte len apríl, no vonku už bolo horúco ako v pekle.

„Chceš s tým pomôcť?“ Chlapec predo mnou mykol hlavou smerom k mojej lavici, na ktorej som mala úlohu z matematiky. Bol ryšavý a mal škaredé čierne okuliare.

„Nie,“ odvetila som.

Pokrčil plecami, zobral si z lavice ceruzku a zamieril k strúhadlu.

Hore.

Dolu.

Hore.

Dolu.

Takú mal chôdzu.

Akoby mal jednu nohu kratšiu ako druhú.

A jedno chodidlo ťahal po zemi, takže jeho teniska vŕzgala.

Pozrela som sa na hodinky.

Dofrasa! Zmeškala som 11.11.

Poznám celú zbierku spôsobov, ako si niečo zaželať, napríklad na bieleho koňa alebo pri sfúknutí púpavy. Patrí k tomu aj pozrieť sa na hodinky presne o 11.11. Naučila som sa to od jedného starca, ktorému patril obchod s návnadami a rybárskymi potrebami pri jazere, kam sme Bitkár a ja chodievali na ryby. Teraz, keď som zmeškala 11.11, som musela nájsť iný spôsob, ako sa dnes dostať k želaniu. Od konca štvrtého ročníka som nevynechala želanie ani jeden deň, takže som ho určite neplánovala vynechať ani dnes.

Potom pani Willibeyová kývla na toho ryšavého chlapca, ktorý si strúhal ceruzku, a povedala: „Howard, čo keby si bol chvíľu Charliiným parťákom?“

Pani Willibeyová vysvetlila, že keď príde do školy niekto nový, jeho parťák mu všetko ukáže a vysvetlí mu pravidlá, kým si v škole nezvykne.

Howard sa usmial a odpovedal: „Áno, pani učiteľka.“ A hotovo. Mala som parťáka, či som už oňho stála, alebo nie.

Zvyšok popoludnia sa vliekol tak pomaly, že sa to skoro nedalo vydržať. Dívala som sa von oknom, kým ostatní sa predbiehali pri vychvaľovaní svojich projektov z dejepisu a geografie. Začalo

mrholiť a nad vrcholkami hôr v diaľke viseli tma-  
vosivé mraky.

Keď konečne zazvonilo, rýchlo som sa vypa-  
rila preč na autobus. Náhlila som sa jeho uličkou  
a sadla si do posledného radu. Uprela som zrak  
na kúsok vysušenej žuvačky prilepenej na sedadle  
predo mnou a celému autobusu som vysielala jed-  
noznačný signál.

*Nesadaj si ku mne.*

*Nesadaj si ku mne.*

*Nesadaj si ku mne.*

Ak som už mala trčať v autobuse plnom cu-  
dzích deciek, chcela som aspoň sedieť sama.

Zdá sa, že ten signál zabral, a tak som prestala  
hľadiť na tú žuvačku a zadívala sa von oknom.

Ten ryšavý chlapec s knísavou chôdzou sa ná-  
hlil k autobusu a taška mu nadsakovala pri kaž-  
dom kroku.

Keď nastúpil, rýchlo som uprela pohľad späť  
na žuvačku a znovu začala vysieľať ten signál.

On však neváhal ani minútu, prešuchtal sa  
uličkou a usadil sa rovno vedľa mňa.

Potom ku mne vystrčil ruku a povedal: „Ahoj,  
volám sa Howard Odom.“ Posunul si tie škaredé  
čierne okuliare a dodal: „Tvoj parták.“

Kto si už vôbec podáva ruky? Určite nie žiadne z detí, ktoré som poznala.

Držal ruku vystretú a díval sa na mňa, až som si nemohla pomôcť. Podala som mu svoju.

„Charlie Reese,“ povedala som.

„Odkiaľ si?“

„Z Raleighu.“

„Prečo si tu?“

Bol riadne zvedavý. Dúfala som však, že ak mu jednoducho poviem pravdu, sklapne a možno už viac nebude chcieť byť mojím parťákom.

„Môj otec je vo väzení a moja mama nevstáva z postele,“ utrúsila som.

Ani to s ním nehlo. „Za čo je vo väzení?“

„Lebo sa bije.“

„Prečo?“

„Čo tým myslíš?“

Poutieral si zahmlené okuliare spodnou časťou trička. Jeho tvár vo vlhkom teple autobusu očervenela. „Prečo sa bije?“ opýtal sa.

Pokrčila som plecami. Ťažko povedať, prečo sa Bitkár bil. Navyše pravdepodobne existovala hŕba ďalších dôvodov, prečo sa ocitol vo väzení, ale nikto mi nikdy nič nepovie.

„Gus a Bertha povedali mojej mame, že prídeš.“

Chodia do nášho kostola a raz som im dal mačku,“ pokračoval Howard. „Vychudnutú sivú mačku, ktorá žila pod našou verandou.“

Potom mi začal vykladať, ako ho Gus naučil vyrobiť prak a ako Bertha občas v lete predáva pri ceste nakladané uhorky. Ako jeho mama raz nabehla autom rovno do priekopy vedľa Gusovej a Berthinej príjazdovej cesty a Gus ho vytiahol traktorom a potom si všetci dali na dvore pred domom sendviče s grilovaným mäsom.

„Bude sa ti u nich páčiť,“ poznamenal.

„Nebudem u nich bývať,“ vysvetlila som mu. „Vraciam sa späť do Raleighu.“

„Och.“ Zadíval sa na svoje pehavé ruky. „Kedy?“

„Keď mama nájde pevnú pôdu pod nohami.“

„Ako dlho to bude trvať?“

Pokrčila som plecami. „Nie dlho.“

Môj stiahnutý žalúdok mi však našepkával, že to nie je pravda. Obavy, ktoré mi zvierali srdce, mi hovorili, že moja mama možno nikdy nenájde pevnú pôdu pod nohami.

Keď autobus vyrazil z parkoviska a zamieril do mesta, Howard mi odrapkal, čo všetko sa v školskom autobuse nesmie. Neobsadzovať miesta. Nežuvať žuvačky. Nepísať na zadnú stranu sedadiel.

Nenadávať. Hotová džungľa pravidiel, ktorým určite nikdy nikto nevenoval žiadnu pozornosť, možno až na Howarda.

Pozerala som sa von oknom na tie úbohé krásy mesta Colby. Benzínka. Skupinka privesov. Práčovňa. Veď to takmer ani nebolo mesto. Žiadne nákupné strediská či kiná. Dokonca ani čínska reštaurácia.

Onedlho autobus zamieril hore kopcom. Prestalo pršať a z asfaltu sa vinuli zvlnené kúdoly pary. Úzka cesta bola samá zákruta. Občas autobus zastavil, aby vyložil niektoré z detí pri jednom z tých zúbožene vyzerajúcich domov s červenkastým špinavým dvorom. Boli sme už takmer pri dome Gusa a Berthy, keď autobus zastal a Howard povedal: „Maj sa.“

Vystúpil s ním aj ďalší, mladšie vyzerajúci ryšavý chlapec. Dívala som sa, ako smerujú k domu cez burinou zarastený dvor. Bicykle, skejtbordy, futbalové lopty a botasky boli porozhadzované od vchodových dverí až k ceste. Záhradná hadica sa vinula od kvapkajúceho kohútika k diere v zemi. Chlapček so zašpinenou tvárou púšťal do nej kamene a vyšplechovala z nej špinavá voda.



Keď sme konečne došli k dlhej štrkovej príjazdovej ceste k Gusovmu a Berthinmu domu, vystúpila som a pozerala za odchádzajúcim autobusom, ktorý rozkýval čipkované kvety mrkvy divej na okraji cesty. Pustila som sa po príjazdovej ceste, keď som zrazu na kraji cesty zbadala niečo lesklé.

Minca!

Rýchlo som ju zdvihla. Potom som ju zahodila tak ďaleko, ako som len dokázala, a rýchlo som si zaželala, ešte kým dopadla na cestu a odkotúľala sa do lesa.

A je to! Podarilo sa mi vysloviť tajné prianie.

Možno sa tentoraz konečne splní.



## 2.

Teperila som sa po tej dlhej príjazdovej ceste, preskakujúc mláky špinavej dažďovej vody, a rozmýšľala som, čo asi práve teraz robí Jackie. Pravdepodobne fajčí cigarety s nejakým chlapcom na parkovisku pri Piggly Wiggly oproti strednej škole. Každý si myslí, že moja sestra je anjel, ale ja viem svoje.

Keď sa na obzore konečne objavil Gusov a Berthin dom, zastavila som sa. Už som tu štyri dni, ale stále neviem pochopiť, ako môže ten dom tak visieť z úbočia. Spredu stojí rovno na zemi, obklopený kvitnúcimi kríkmi. Zadná časť je však na podperách zasadených do strmého svahu. Podopierajú maličkú verandu s dvoma hojdacími kreslami a kvetináčmi plnými kvetov na zábradlí.

Počas môjho prvého večera v Colby mi tam Gus po večeri vytiahol kuchynskú stoličku. Bertha mi položila hádam milión otázok, napríklad či

mám v škole obľúbený predmet alebo aké je moje šťastné číslo? Či by som si niekedy chcela ísť zaplávať do Y a či mám rada varené arašidy? Ja som však len mumlala a krčila plecami, kým konečne neprestala. Bola som príliš nahnevaná a nechcelo sa mi rozprávať. Prečo som trčala na tej verande s úplne cudzími ľuďmi? Cítila som sa, akoby ma vyhodili pri ceste ako vrece nechcených mačiatok. A tak sme všetci traja sedeli mlčky a pozorovali, ako slnko zachádza za horu a svetlušky svetielkujú pomedzi borovice.

Ďalšie tri dni som strávila presvedčovaním Gusa a Berthy, že je hlúposť posielat' ma do školy, keď je už takmer leto. Ani som sa však nenazdala, a už som sedela v tom autobuse plnom dedinských detí a smerovala do školy.

„Ahoj,“ zvolala Bertha od vchodových dverí, keď som prechádzala cez dvor. Tučná oranžová mačka vyfrnkla spoza kôlne v záhrade a cupkala popri mne. Gus a Bertha mali celú hordu mačiek, ktoré spali pod verandou, slnili sa na okenných rímсах či naháňali včely po záhrade.

Vošla som dnu a zhodila tašku na Gusovo ošarpané kreslo. Cez kuchynské dvere sa šírila vôňa škorice.

„Spravila som kávový koláč,“ informovala ma Bertha. „Netuším, prečo ho volajú kávový. Žiadna káva doň nejde.“ Podržala dvere otvorené, aby mohla vojsť aj mačka. „Och, už viem. Určite je to preto, lebo ho treba podávať ku káve. Čo myslíš? V každom prípade na tom nezáleží, však?“

Od prvého dňa mi bolo jasné, že Bertha rada rozpráva. Nie ako jej sestra, moja mama, ktorá niekedy neprehovorila celé dni ani slovo. Bola som však prekvapená, keď som videla, ako veľmi sa podobajú. Tie isté nevýrazne hnedé vlasy. Rovnaké dlhé tenké prsty. Dokonca aj tie isté vrásky okolo úst.

Sedela som pri kuchynskom stole a pozorovala, ako Bertha odkrojila poriadny kus kávového koláča a položila ho pred mňa na papierový obrúsok. Potom si pritiahla ku mne stoličku a povedala: „Porozprávaj mi úplne všetko o prvom dni. O učiteľke. O ostatných deťoch. Ako vyzerá tvoja trieda. Čo si mala na obed. Čo ste robili cez prestávku. Všetko.“

„Jedno dievča malo na desiatu chlieb s veвериčkou,“ povedala som.

Berthino obočie vyletelo nahor. „Chlieb s veveričkou? Naozaj?“